

sunt perpetuo diminuti ex post in tanta quantitate, ut, soluta pensione, deficiat congrua titulari, diminui debet etiam quantitas ipsius pensionis... Item reduci debet pensio, quando fuit evictum beneficiario aliquid insigne prædium beneficii; dummodo probetur, fructus exstantes non sufficere pro congrua Titularis. Rota, in *Aquen. pensionis*, 4 Maii 1697, coram D. Lancelloto, in qua etiam sub die 10 Martii 1610, fuit decisum, probato fructus defecisse, esse omnino reducendam pensionem.

(15. « Porro », in his terminis reductionis notandum est, in casu diminutionis fructuum pensionem esse reducendam usque ad eam quantitatem, ut remaneat titulari integre congrua ei ab initio constituta, ita ut nullam diminutionem patiatur, prout indubitatum est. » Ventriglia, *loc. cit.*, § 3, n. 12 et seq.

(16. Amplius notandum « quod licet plura beneficia inducant incompatibilitatem, id tamen non procedit in pensionibus, quæ si plures sint, nec cum beneficiis inducunt incompatibilitatem aliquam, nec etiam sub eodem tecto, nisi pensio data fuisset in titulum beneficii. » Ventriglia, *ib.*, § 2, n. 87.

(17. Quæritur hic, an impetratione pensionis necessarium sit, ut pensionarius declaret, se possidere alias pensiones, et alia beneficia, si quas, vel quæ habeat?

Affirmativa videretur desumi ex eo, quod de jure qui impetrat a Papa aliquod beneficium, tenetur exprimere omnia alia beneficia per eum ante obtenta cum eorum vero valore; alias impetratio est nulla et subreptitia cap. *Ad aures*, cap. *Cum adeo*; cap. *Pastoralis*, De rescriptis; cap. *Si motu proprio*, De præb. in 6; Barbosa, in cap. *Ad audientiam* 31, De rescript.; Monald., cons. 92, n. 1; qui id esse necessarium advertunt, quamvis beneficia essent modici valoris... Ergo in impetratione pensionis beneficia prius obtenta sunt exprimenda; quæ si non exprimantur, reservatio pensionis est nulla.

Multo magis aliæ pensiones prius obtentæ sunt ab impetrante exprimendæ, quia et ipsæ sapiunt naturam beneficii; et cum Papa reservet pensionem clerico, ut commodius vivere valeat, necesse videtur narrare eidem Papæ, quas et quantas pensiones clericus habeat, ut sciat, an ulterioribus promissionibus egeat.

Ultimo, quia talis est consuetudo, et stylus Curie Romanæ, ut in impetratione pensionis, narrentur et exprimantur Papæ beneficia et aliæ pensiones, quæ possidentur ab impetrante. Garc., *l. cit.*, n. 87 et seqq.; Gigas, *De pension.*, q. 67, n. 3; Hojeda, *De benef.*, p. II, cap. 7, n. 1; Menoch., *De arbitr. judic.*, cap. 201, n. 51, aliique.

« His tamen minime obstantibus (inquit

« occurat diminutio fructuum beneficii vel ob inundationem aquarum, vel alia infortunia, pensio est diminuenda... Tertia ratio, quia assignata est pensio pensionariis pro eorum alimentis, ergo « jure alimentorum est regulanda... Sed alimenta

Clericatus).. verior opinio DD. est, quod in impetratione pensionis super aliquo beneficio, ea sola pensio est Papæ exprimenda, quæ antea imposita fuerat, et adhuc durat super eodem beneficio. Tondut., *De pens.*, cap. 44, n. 1; Rota, in *Florentina pensionis*, 24 Januar. 1696, coram R. S. D. dell'Olmo... Verum aliæ pensiones, quas impetrans possidet super fructibus Ecclesiarum aliarum, seu beneficia, quibus alibi ditatus est, non est necesse, ut in impetratione narrentur, ut constanter tenent. Tondut. qq. *Benef. t. I*, part. II, c. 1, § 4, n. 93, et *De pens.*, c. 64, n. 7 et 8; Lotter., *De re benef.*, lib. I, q. 45, n. 1 et seqq.; Gonzalez, *ad Regul. 9 Cancell.*, gloss. 5, § 5, n. 18... ubi relatis contrariis opinionibus Garc. et aliorum, ita subjungit: « Cæterum quidquid omnes subprædicti teneant, verius est, quod de pensione non est necesse facere mentionem; « quia cum ex suprad. appareat non esse « beneficium ecclesiasticum, et jura solummodo « disponant, quod narrentur obtenta beneficia, non igitur opus est narrare pensionem, cum beneficium non sit, et ita servat Rota (ut ab iisdem DD. auditoribus « audivi), quod sufficit ad omnem prorsus « rescandam difficultatem. Prout etiam pari « ratione contraria, in gratia pensionis, « non est necesse narrare beneficia obtenta, « cum talis gratia non sit beneficialis, et ita « praxis observat. » Constat itaque (prosequitur Clericatus) quod quando quis impetrat novam pensionem a Papa, non est obligatus narrare beneficia, vel pensiones, quas alibi possidet. » Hæc ille, *De pension.*, discord. 15, n. 5 et seqq.

(18. Quæres, an pensio non soluta longo tempore, intelligatur extincta? R. « Irrefragabilis est juris Regula, quam legistæ, canonistæ ac theologi admittunt, quod in præscribendis annuis præstationibus requiruntur anni triginta; et tunc non censetur, extinctum totum annum debitum, seu tota annua præstatio; sed tantummodo summa unius anni, ita ut pro aliis xxix annis semper est locus petitioni, ut firmat Antonellus, *De temp. legali*, lib. II, cap. 68, n. 75, ubi Rotæ decisiones allegat, ex quibus inducit, quod licet pensio non fuerit petita per annos xxx, per hoc non dicitur extincta, sed semper peti potest a pensionario pro annis xxix, quod post longam disputationem tenet Gigas, *De pension.*, q. 83, in qua addit, n. 9 et 10, duas alias rationes, scilicet, quia pensio comparatur usufructui annuo atque alimentis; et in his præscriptio solutionis non factæ per annos triginta nihil præjudicat, unde concludit, d. q. 83, « erit « ergo conclusio, quod pensio non soluta « per annos triginta, non erit præscripta, « nisi pro illa prima rata, a cujus decursione effluxere anni triginta. » Hanc Gi-

« ob anni sterilitatem diminuuntur...; igitur etiam « pensiones in casu sunt diminuendæ. » At sententia, quam Ventriglia tenet, fortasse in Foro prævalet.

gantis doctrinam, quam pluries Rota amplexa est, sequitur etiam card. de Luca, *De pens.*, disc. 67, n. 6, ita scribens: « Verum facilis erat responsio, quoniam aut « dictum silentium deducebatur in ordine « ad præscriptionem, et illa non intrabat, « cum ageretur de annuo debito condictionali, in quo receptum est, etiam tricennale præscriptionem non sufficere, nisi « pro annualitatibus decursis. » Hæc habet Clericatus, *De pension.*, discord. 18, num. 17 et num. 18.

(19. Haud vero omittendum, quod legitur in contrarium penes eundem clericatum, *loc. cit.*, n. 7, nempe, quod ex omissione exactionis pensionis, præsumatur ejus nullitas, vel extinctio, ut inquit Rota, coram Boratto, decis. 591, n. 9, ubi id admittit ex non soluta pensione per quinquennium; eadem Rota, coram Priolo, decis. 266, n. 22, nec non part. XVI, recent. decis. 152, in fine, ubi quod pensio non exacta per decennium censetur extincta. Concordat etiam doctrina Martæ, *De clausulis*, claus. 165, n. 25, p. 1, et Marescotti, *Var. Resol.*, lib. I, cap. 21, n. 15, qui agentes de clausula, non retardata solutione pensionis, etc., inquirunt, eam non concedi, quando pensionarius per longum tempus pensionem non petiit, et subdunt hanc rationem; quia quando pensionarius potuit agere, et neglexit, præsumitur pensio extincta. Sic in terminis apud eundem Clericatum, licet sub n. 18, contrariam opinionem sequatur.

(20. Verum quidem est, quod si ex juris Romani principiis, ubi de annuo legato res est, argumentari velimus nequitiam ex pensionibus non solutis, easdem esse extinctas autumabimus, quippe argumento desumpto ab hujus annuo legato, « præscriptio non in totum fiat, sed tantum respectu anni ejusque separatim; adeo ut annorum triginta petilio supersit, et tantum præscripti censeantur anni tricesimum excedentes; eo quod annua præstatio hæc non est accessio quædam alicujus legati principalis, seu sortis, sed ipse principale legatum constituit. » Ita Voet., *Comment. ad lib. xxxiii*, ff. tit. 1, *De ann. legat.*, etc., n. 1.

(21. Et ad tit. 2, ff. *De usu et usufr.*, etc., sub n. 4, sic habet: « Sciendum est, totum quidem annui redditus legatum præscriptione tolli non posse; cum annua redditus præstatio nullam proprie sortem, seu rem principalem habeat, cujus velut accessio esset, et cum qua ex jure accessionis suum principale sequentis tolli posset, uti in usurarum obligatione receptum est... sed potius præstationes hæc reddituum annuæ sint res principales, in quarum præscriptione faciendâ, tempus non ab exordio ipsius obligationis; sed ab initio cujusque anni computari, manifestum ait imperator, l. *Cum notissimi* 7, § ult. cod. *De præscr.* xxx, vel xl annorum. Cui consequens est, ut illorum quidem reddituum annuorum, qui excedunt annum tricesimum præscriptio admittatur; eorum vero, qui intra tricesimum cæperant annum deberi, exactio supersit, longeque

magis eorum, quorum dies necdum venit, petitio pro tempore legatario integra sit. »

(22. Adeoque is idem cl. scriptor, *ibid.*, quantum ad præscriptionem extinctivam sic concludat: « Plane si immemoriali tempore redditus nullus annuus præstitus fuerit, totam annui redditus obligationem peremptam esse, facilius quis admiserit; uti et illud, quod triginta annorum, aut tricentis sæculi decursu tota redditus obligatio præscribi possit, si quis ad redditum solvendum interpellatus, recusaverit solutionem, et se redditus debitorem esse negaverit, eoque ex tempore, illud annorum spatium præterlapsum sit. » Quæ sane doctrina in materia pensionis applicari potest.

(23. Quæritur (addendo iis quæ ab auctore sub n. 99 et seqq. h. articuli dicta fuerunt); utrum sit licitum pensionariis absque beneplacito Apostolico pensiones suas anticipatis solutionibus extinguere? Audiamus in hac re eundem Clericatum, ita disserentem: « De extinctione pensionis mediante pecunia, vel solutis terminis anticipatis. Tondut., *De pens.*, cap. 17, n. 29 et seqq., sic scribit: « Magna est inter DD. controversia, utrum sit licitum, et absque vitio Simonia; » (et opinioni neganti adhæret). Nihilominus (prosequitur Clericatus) ipsemet Tondut., d. c. 17, *De pens.*, n. 23, subdit, quod contrariam sententiam plurimi non infimæ notæ doctores veriores esse censuerunt, ea ratione moti, quod subjectum pensionis nullum aliud est, quam fructus beneficii, prout sunt distincti, et separati ab ipso beneficio, et sic est res mere temporalis; non enim datur pro ministerio spirituali, nec titulo spirituali, sed tantum ad sustentationem illius, in cujus favorem reservatur; et sic Clericatus, et Ordo sacer considerantur tantum per accidens, et concomitanter, quod vel ex eo patet, quia pensiones regulariter non solvuntur in fructibus beneficii, sed in pecunia. Hinc semper Rota consideravit pensiones tanquam quid temporale et separatim a titulo beneficii, nihil habens spiritualitatis, nec connexionis cum ipso titulo beneficii...; et hanc opinionem, tanquam veriores et probabiliores ait (ipse Tondut., *l. cit.*), amplexam esse a Sanchezio, in *Cons. Moral.*, lib. II, cap. 3, dub. 46, num. 13 et seqq., et a Lotterio lib. II, q. 29, n. 78... et eorum dicta (nempe Sanchezii, et Lotterii) prævalent (ita idem Clericatus) in praxi harum regionum, in quibus pensionarii absque scrupulo extinguunt sæpe sæpius pensiones anticipatis solutionibus octo, vel decem annorum, juxta magis juvenilem, vel senilem eorum ætatem, prout ego vidi (sunt verba ejusdem Clericatus) fieri a diversis tum prælatis, tum canonicis, tum aliis clericis, qui possidebant pensiones; ipsi enim ad effugiendas discordias cum titularibus non prompte solventibus, mediante certa summa pecuniæ conventa, absque alio beneplacito Apostolico, easdem suas pensiones affraucarunt, et exstinxerunt, et hanc praxim, et opinionem tuetur novissime Giballinus, *De Simonia*, q. 20, consecr. 11 per tot, ubi

hanc quæstionem plene examinat, et concludit, licitam esse affrancationem, et citat n. 5, pro hac opinione Cajet., Less., Valent., et alios... Quapropter respondi (concludit Clericus)... prævalere opinionem tenentem non esse illicitum redimere pensiones anticipatis solutionibus absque beneplacito Apostolico, intelligendo de pensionibus reservatis ad favorem clericorum, vel aliarum particularium personarum; et « exceptis semper pensionibus assignatis in titulum beneficii, ac illis, super quibus initum esset pactum eas affrancandi, antequam reservatæ fuissent. » *De pension., discord. 16, num. 9 et seqq.*

(24. Quæritur adhuc, an cessante paupertate pensionarii, cessare debeat pensio, saltem ea imposita ab ordinario? Affirmativam tuetur de Luca (quoad pensionem nempe ab ordinario constitutam) in hæc sane verba: « Cumque dicta facultas habeat causam præcisam necessitatis providendi, idcirco, quamvis tunc non reperiissem auctoritatem, quæ specialiter descenderet ad hos terminos (scilicet ad casum in questione), neque occasio præbuerit id formiter disputare, adhuc tamen dixi, contra pensionarium probabilius respondendum videri, ut, cessante necessitate, cesset pensio ex regula cum cessante, » etc. *De pension., disc. 40, n. 6.*

(25. Id quidem evinci videtur ex Rola, in *Melevitan. contributionis*, 21 Aprilis 1660, coram Cerro, apud prælaud., card. de Luca, l. c., disc. 77, n. 2, ubi ponitur, contributionem injunctam ex beneficiis et redditibus

PERCUSSIO.

Vide verb. EXCOMMUNICATIO, art. 12, a n. 2 ad 6.

PEREGRINI.

Vide verb. LEX, art. 3, an. 18 ad num. 51.

PERJURIUM.

Vide verb. ACCUSATUS, a num. 31 ad 43, verb. JURAMENTUM, art. 1, a n. 13 usque in finem, verb. MENDACIUM, a n. 17 ad 21, verb. POENA, art. 2, a num. 176, verb. RESTRICTIO MENTALIS per tot., verb. REUS, n. 26.

PERMUTATIO BENEFICIORUM.

Vide verb. RESIGNATIO, seu RENUNTIATIO BENEFICIORUM.

PERQUISITIO.

SUMMARIUM.

1. De perquisitione juxta varios casus; vide ut sequitur.

(1. Perquisitio frumenti ecclesiasticorum in locis immunibus a nuntio demandata ministro laico improbat; et injungitur, ut deputet personam ecclesiasticam non confidentem ministris abundantiae. Sacra congregatio Immunit., in *Florentina*, 9 Februar. 1694, lib. II *Decret. Paul.*, pag. 71.

(2. Perquisitio in molendinis et in aliis locis commendæ religionis Hierosolymitanæ, Appaltatoribus non est licita, nisi me-

ecclesiasticis pro sustentatione collegii noviter erecti, cessare debere, postquam aliunde idem collegium de congrua dote provisum fuerat, unde propterea cessabat ratio, seu causa finalis assignationis. Secus vero tenendum, docet idem clar. scriptor, quoties de pensione per Summum Pontificem constituta sermo est: « Siquidem de potestate Papæ in beneficialibus absoluta dubitandum non est gravandi ecclesias, etiam perpetuis pensionibus. » *Dis. cit.*, n. 4.

(26. Tandem disquirendo super quibus beneficiis pensio imponi possit. (27. Illud tene, super abbatibus consistorialibus pensiones ab ordinariis minime imponi posse. *Leuren., Forum benef.*, p. III, cap. 4, q. 469. (28. Nec super beneficiis simplicibus non excedentibus xxiv ducatos de camera; *Azor., p. II, l. VIII, cap. 8, q. 7: Ventriglia, tom. II, adnot. 11, § 1, num. 39; Leuren., loc. cit.*, q. 470. (29. Nec super canonicatibus et dignitatibus non excedentibus valorem centum ducatorum. *Paris., lib. VI, q. 2, num. 28. (30. Leur., l. et num. cit.*, et non nisi pro parte hujus, excessus gravare hujusmodi beneficia pensione solet Pontifex. *Leuren., ibid.*, num. 3.

(31. Nec super præbendis theologalibus, quippe hanc esse indolem talis præbendæ ut nullius pensionis onere gravari possit. *Tondul., Qq. benef.*, p. II, c. 1, § 4, n. 51; *Leuren., l. cit.*, quæst. 471.

(32. Bene vero super abbatibus, aliisque beneficiis in perpetuum commendatis pensio imponi potest. *Leur., ib.*, n. 472
Sed hæc satis.

etiam super asserta moneta contra d. Regularem carceratum a curia laica, et statim remissum in carceribus nuntiaturæ. *Ead. sac. congregat. Immunit., in Neapolitana*, 29 Maii 1696, lib. II *Decr. Valleman.*, pag. 26.

(4. Vigore litterarum perquisitionis rerum furatarum vicarius non consignet judici sæculari res et pecunias, quæ non sunt expressæ et indicatæ inter res furatas, sed ipsas consignet cui de jure. *Eadem sacra congregatio Immunit., in Neapolitana*, 15 Junii 1677, lib. *Decret. Martel.*, pagina 306.

(5. Permittitur perquisitio furti pecuniarum comissi a ministris domus Sanctissimæ Annuntiatae, ut prætenditur, absconditi in monasterio monialium; facienda tamen per episcopum, vel aliam personam ecclesiasticam. *Ead. sac. congregat. Immunit., in Trojana*, 11 Januar. 1626, lib. *Scripturarum veterum*, pag. 91.

(6. Datur facultas perquirendi thesaurum in ecclesia ad effectum consignandi cui de jure, facta tamen obligatione de reducendo omnia in pristinum. *Ead. S. congreg. Immunit., in Capuana*, 6 Maii 1664, lib. *Decret. Rocci*, pag. 533.

(7. Datur facultas perquirendi et extrahendi instrumenta ad usum conficiendi aleas in locis immunibus, etiam in monasteriis regularium, non tamen mulierum. *Eadem sacra congregatio Immunit., in Romana*, 12 Junii 1678, lib. II *Decret. Aldov.*, pag. 1612.

(8. Datur facultas episcopis status Mediolan. perquirendi fraudes, et res repositas in locis immunibus in præjudicium Appaltatorum in forma, etiam in domibus regularium, et illius vigore procedant, et provideant per viam præcepti tantum, non autem per viam edicti. *Eadem sac. congreg. Immunit., in Mediol.*, 23 Sept. 1659, lib. *Decret. Rocci*, pag. 210.

(9. De mandato Sanctissimi datur eminentissimo archiepiscopo facultas ad annum perquirendi res furatas; res uti dicitur *di contrabbando*, res dolose decoctorum, et res administratorum substantiæ pupillorum in locis immunibus quibuscunque (exceptis monasteriis monialium, et conservatoriis), et consignandi judici sæculari, ut de ipsis disponat, prout de jure, recepta promissione prius, et juramento non utendi rebus sic extractis pro corpore delicti. *Eadem sacra congreg. Immunit., in Mediol.*, 13 Aug. 1696, lib. II *Decret. Vall.*, pag. 168.

(10. Datur facultas, annuente sanctissimo, perquirendi eminentiss. legato in omnibus locis immunibus (exceptis monasteriis mo-

PERSONATUS.

Vide verb. BENEFICIUM, art. 1, num. 27.

PESTIS.

SUMMARIUM.

1. Quid in variis casibus pestis; ad num. 15. — 14. Quoad administrationem sacramentorum tempore pestis, ad num. 19.

(1. Jubente sanctissimo, injungitur archiepiscopo Neapolitano publicare edictum pœnale, ne aliqua persona ecclesiastica sæcularis et regularis audeat tempore suspi-

nialium) fraudes contra Appaltatores Tabacchi; dummodo in faciendis istis perquisitionibus utatur ministerio personæ ecclesiasticæ cum solitis cautelis. *Ead. sacra cong. Immunit., in Ferrarien.*, 14 April. 1693, lib. I *Decret. Vallem.*, pag. 39.

(11. Conceditur facultas perquirendi in locis immunibus bona spectantia ad spoliolum, et extrahendi in forma. *Eadem sacra congregatio Immunit., in Ferent.*, 7 Maii 1659, lib. *Decret. Rocci*, pag. 86.

(12. Dantur A. C. litteræ perquisitionis in forma contra bona episcopi debitoris pensionis, excepta cathedrali et palatio episcopali. *Ead. sac. cong. Immunit., in Callien.*, 31 Jul. 1674, lib. I *Decret. Altov.*, pag. 977.

(13. Dantur litteræ perquisitionis in forma A. C. pro rebus seu frumentis, ac penoribus episcopi ad favorem pensionarii dicti episcopi. *Eadem S. congr. Immunit., in Romana, seu Nolana*, 21 Octobr. 1679, lib. II *Decret. Altov.*, pag. 1863.

(14. Dantur A. C. litteræ perquisitionis in forma contra episcopum, qui fraudulenter transtulerit omnia sua bona in locis immunibus ad effectum non satisfaciendi eminentissimo cardinali creditori pensionis. *Eadem sacra congreg. Immunit., in Terracinen.*, 8 Septemb. 1675, lib. I *Decret. Altov.*, pag. 1144.

(15. In casu, quo parochus debitor cuiusdam sacerdotis conservabat omnia omnino bona sua in domo parochiali, conceduntur episcopo litteræ perquisitionis et extractionis ad favorem creditoris, attento, quod jam obtinuerat mandatum executivum contra parochum. *Eadem sac. congr. Immunit., in Tyburtina*, 19 Septemb. 1708, lib. *Dec. Marefusi*.

(16. Contra debitores, qui fraudulenter transtulerunt omnia bona sua in diversis locis immunibus, conceditur episcopo, ut possit perquirere et extrahere ea ad effectum consignandi, facto inventario, judici competenti, ut de iis disponat, prout de jure. *Eadem sacra congregatio Immunit., in Catacen.*, 6 Octobr. 1708; lib. III *Decret. Marefusi, in Neapolitana*, 19 Septembris d. A. et lib.

(17. Censurati ob perquisitiones eorum jussu factas in ædibus canonicalibus absolvuntur in forma privata; qui vero illas fecerunt, quatenus petant, absolvuntur in forma Ecclesiæ. *Ead. sacra cong. Immunit., in Florentina*, 9 Feb. 1694, lib. II *Decret. Altoviti*, pag. 103.